

CULTUUR+ONDERNEMEN

TRANSCRIPT PODCAST SLAGKRACHT

Aflevering #2

Titel: Rechtbank

Sprekers: [Rinke Vreeke](#) (podcastmaker), Ruben Bosch (voormalig algemeen directeur [Welcome to the Village](#))

Ruben: Toen ik gevraagd werd om te helpen bij die vergunningverlening wist ik wel dat er wat uitdagingen waren in die in dat dossier, omdat er al jaren een notoire buurman aan te aan het klagen was.

Rinke: Dit is Slagkracht een podcast van Cultuur+Ondernemen. Mijn naam is Rinke Vreeke. In Slagkracht hoor je iedere aflevering een persoonlijk verhaal van een zakelijk leider, marketeer of een andere ondernemende professional in de culturele of creatieve sector. Een verhaal over een belangrijk moment in hun carrière in deze aflevering hoor je het verhaal van Ruben Bosch.

Ruben: Ik ben Ruben Bosch. Ik was van 2019 tot met 2021 algemeen-directeur van Welcome to the Village.

Rinke: Welkom to the Village is een muzikfestival in Leeuwarden met als doel om door het programma dat ze maken en de manier waarop ze het festival organiseren, bij te dragen aan het behalen van de *sustainable development goals* van de Verenigde Naties.

Ruben: En ik neem op. De advocaat belde mij en die zegt: "Ja, ik heb slecht nieuws voor je. De rechter heeft een uitspraak gedaan. Het festival kan niet doorgaan."

Rinke: Want wat doe je als de vergunning van je muzikfestival door de rechter wordt geschorst op dag één van de opbouw? Je hoort het in deze aflevering van Slagkracht.

Ruben: Ik was al jaren producent en ook onder andere bij evenementen in Leeuwarden. Daar heb ik ook een aantal keer vergunningen voor georganiseerd. In 2013 is het festival gestart en toen kende ik al vrij veel mensen van de organisatie en in 2018 eigenlijk 2017. Toen een bekende van mij vroeg of ik dat dan ook daar wilde doen, heb ik daar "ja" tegen gezegd, omdat ik de mensen al kende bij de gemeente, de juiste wegen ongeveer wist te bewandelen en ik dat ook wel interessant vond. Van ja, daar zit en dat dat wordt steeds een ingewikkeldere situatie, waar dan ook in Nederland en ook in de gemeente Leeuwarden dus ik vond dat een grote uitdaging.

Welcome to the Village vindt eigenlijk elk jaar plaats in de Groene Ster. Dat is een recreatiegebied in de buurt van Leeuwarden. Van de buitenkant lijkt het soms wel een gewoon muzikfestival à la Lowlands of PinkPop of wat dan ook. Maar achter de schermen

gebeuren er zoveel dingen. De aankleding wordt gemaakt met mensen met Syndroom van Down bijvoorbeeld en heel veel uit de sociale sector. Dat is een heel grote innovatie. Dingen zijn er ontwikkeld, onder andere Innofest is daaruit ontstaan. Het zijn allemaal platformen die bijdragen aan een betere wereld en dat in samenwerking met uniciteit, boeren, nieuwkomers. Dat vond ik zoiets fantastisch dat je met zoiets relatief kleins ook al is het festival ja, jaarlijks trekt het enkele duizenden bezoekers per dag. Maar achter de schermen gebeurde er zoveel meer. Ik had daarvoor wel jaren wat dingen gedaan bij verschillende grote nationale festivals ook regionale, wat kleinere festivals opgezet. Toen kwam ik er toch wel achter dat mijn ambitie meer lag in hoe kan ik de wereld een beetje mooier maken, met cultuur.

Toen ik gevraagd werd om te helpen bij die vergunningverlening wist ik wel dat er wat uitdagingen waren, die in dat dossier, omdat er al jaren een notoire buurman aan het klagen was en niet alleen aan het klagen, maar daar daadwerkelijk naar de rechter ging om bezwaar aan te tekenen voor het festival. En dat betekent dat er een steeds grotere druk bij de gemeente, want hij klaagde het festival niet aan, want hij vond het festival in principe fantastisch. Hij ging daar elk jaar naartoe, zijn kinderen ook, maar in datzelfde gebied waren meerdere festivals of het nou over geluid ging of over dieren. Het kon alle kanten opgaan en hij maakte daar dus bezwaar tegen. Dus de vergunning werd, is een belangrijk onderdeel. Nou, dat vond ik eigenlijk een heel leuk traject wel. Ik kan echt even helpen. Ik hielp al mee, alleen mee met het schrijven en het compleet te maken van, wat hoort er allemaal bij, komt er allemaal bij kijken? En hoe doe je dat? Wat moet je wel? En wat moet je niet zeggen? Omdat je daar continu in een soort debat met de gemeente zit. Gemeente wil informatie weten, maar waar geef je dan te veel of waar geef je te weinig? Wat hoort er wel bij? Waar gaat de gemeente eigenlijk niet over? Maar willen ze wel weten? Of wat is belangrijk om mee te geven als context?

Nou, bij Welcome to the Village vindt ecologie en natuur ook heel belangrijk. Er is niet voor niets al jaren een ecooloog bij betrokken, die houdt populaties in de gaten. Dus ja, dat soort dingen moet je wel noemen. En ja, het was wel een gevecht in die zin in de organisatie, want iedereen wil natuurlijk niet bezig zijn met het maken van een vergunningaanvraag. Want dat betekent ook dat je sommige details dus ergens vastlegt in een vergunning en die wordt verleend. En dat betekent dat je dan iets vastzet maar dat moet wel. Want je moet eigenlijk de kaders met elkaar bepalen om waarbinnen je kunt werken. In die basis ging het eigenlijk heel goed, totdat je natuurlijk weer tegen, weer in de rechtbank belandt en dat je daar dan weer in je verhaal gaat doen tegenover een rechter en vertellen wat Welcome to the Village is. Wat je beoogt te doen en wat je belang is.

Ik ging mee naar de rechtbank omdat ik natuurlijk de aanvraag had ingediend, samen met de algemeen directeur Bianca Pander was dat destijds. Om gewoon samen daar in de rechtbank te zitten en te luisteren wat de bezwaren waren en te kijken waarom en wat de rechter daarvan zou vinden. Even voor het beeld, dat was letterlijk vier dagen voor het start van festival, dus iedereen was er met hele andere dingen bezig. Dat was ook letterlijk mijn eerste keer in de rechtbank, dus ik werd door de advocaat even ingelicht van tevoren van ja dit ga je meemaken en dat was heel waardevol. Want ik dacht echt "oh, my God", en hij zei ja letterlijk, "het is gewoon een gesprek en de rechter is een voorzitter. Dus je gaat met elkaar

in gesprek als bezwaarmaker en als gemeente, waartegen bezwaar wordt gemaakt en jij als belanghebbende, waar ik voor jullie er ben, als advocaat om het verhaal gewoon te kijken, hoe kunnen we hier met elkaar uitkomen? En de rechter is uiteindelijk degene die besluit.” Alleen, ja, helaas, de tafel staan wat verder uit elkaar dan dat je aan een keukentafel hebt, omdat je toch een soort patstelling hebt. En anders dan de jaren ervoor was er niet een hele groep mensen die meeding ook omdat ik denk mensen er gewoon wel een beetje klaar mee waren. Dat was weer een gedoe en op een gegeven moment moet je daar gewoon geen aandacht meer aan geven. En als je daar aandacht aan gaat geven, dan voelt zo iemand zich misschien alleen maar meer in z'n, in het zicht als bezwaarmaker. En dan wordt ie misschien alleen maar bozer en dat dat wil je niet. Je wil gewoon een gesprek met iemand hebben. Volgens mij de volgende dag was er al een uitspraak omdat je een paar dagen later al een festival moet runnen en die was heel positief voor het festival. Ik was heel blij dat de vergunning stand had gehouden, maar ik was wel nog steeds de contactpersoon voor de gemeente voor alles wat daar gebeurde. Nou, dan merk je wel dat dat onder een enorme vergrootglas ligt, zo'n festival. Zeker als er bezwaarmakers zijn.

Toen dacht ik echt van “oh, jongens waarom moet het zo moeilijk?”. Ik zag er heel veel mogelijkheden. Nou, daar ben ik ook met directie en toen met onder andere degene waar ik door gevraagd was, die goeie bekende van mij. Die zei ook van “ja die rol die ik heb, die wil ik helemaal niet meer. Zou je mijn rol voor het jaar willen overnemen als festivalcoördinator?”. “Ja, ik zou dat eigenlijk best wel graag willen, dat lijkt mij fantastisch”. Beetje algemeen coördinatie van het festival dus een beetje, hoe gaan we nu stroomlijnen dat we volgend jaar een heel mooi festival kunnen maken? En dat zag ik als een enorme kans. Ook toen had de directeur al aangekondigd, na dat heftige jaar zei ze van “ja, ik weet niet of ik nog een jaar directeur wil zijn, want het is gewoon echt zo intens heftig, want ik wil iets bouwen en ik loop tegen kaders aan”. En daar hebben we wel gesprekken over gehad. En op een gegeven moment droeg ze mij voor bij de raad van toezicht van gewoon misschien moeten, moet hij dan maar algemeen-directeur worden en daar, nee, daar moest ik over nadenken. Want ja, dat betekent ook wat voor je toekomst. Ik was net papa. Ik was nog in vier andere evenementen betrokken. Ik had net mijn eerste huis gekocht, die was ik aan het verbouwen. Ik was letterlijk 60 uur per week aan het werk. Nou, uiteindelijk is, werd er besloten dat ze per één april 2019 afscheid zou willen nemen. Dus daar moest ik wel over nadenken. Maar uiteindelijk heb ik dat wel gedaan, omdat ik ook dacht van ja, dan doe ik dit jaar, is de huidige directeur er nog die gaat mij begeleiden tot vlak voor het festival. Dan weet ik in ieder geval de grote lijnen en dan kan ik vanaf dat jaar daarna kan ik me volledig focussen op het festival. Het leek mij een fantastische uitdaging, eindverantwoordelijk voor eigenlijk mijn droom, mijn droomfunctie. Letterlijk wat ik altijd zei, Ik wil het grootste festival. En ik had net een paar maanden daarvoor geconstateerd, ik wil niet meer het grootste festival, maar ik wil een betere wereld maken. En hoe kan ik dat beter doen met een mooi festival.

De grote verandering die ik merkte toen ik ineens een andere titel kreeg, dat je woorden anders geïnterpreteerd worden. Waar ik altijd werkte in heel veel openheid en dat nog steeds wel doe. Maar ook altijd heel veel, graag met mensen in gesprek ga om te kijken van ja, wat is nu de beste weg? Want ik weet het ook niet altijd, ik doe ook maar wat. Is dat met als je directeur bent, is dat soms net anders. Want dat betekent dat als jij je mening ergens over geeft, dat dat wordt geïnterpreteerd als waarheid en dat vond ik best wel pittig. Omdat

ik toen merkte van “oh ja, ik moet dus misschien niet meer alles zeggen wat ik denk of wat ik voel”. Wat ik denk wat de goeie weg is, want ik kwam ook nog maar net kijken, want de meeste mensen werkten er al vijf tot eigenlijk of van vijf jaar of enkele jaren. Die waren er begonnen, als stagiaires, die wisten precies hoe de hazen liepen en ik wist het soms nog niet.

Helaas was 2019 een hele slechte editie. Je weet twee weken van tevoren als je hier die eerste weersverwachtingen, en zeker als de kaartverkoop niet van tevoren supergoed loopt. Dan ben je afhankelijk van je dag verkoop en op moment dat het niet goed in de voorspellingen zit qua weer, gaan mensen niet naar een buiten festival en dan weet je gewoon, dit gaan we niet meer redden. En dan gaat het over heel veel geld, heel snel. De conclusie was eigenlijk voor het festival al dat ik een hele pittige periode, niet al voor het festival had, maar dat dat ook de periode na het festival zou zijn. Want er moesten heel veel keuzes gemaakt gaan worden, die grote consequenties zouden hebben voor heel veel mensen. We hadden natuurlijk heel veel geluk dat we al structureel gesubsidieerd waren en daar ga je dan kijken met elkaar wat het plan voor het jaar daarop was. Nou en daar hebben we wat keuzes in gemaakt van ja, we gaan op deze manier verder. Maar dat was wel pittig, want je moet afscheid nemen van mensen. Je moet mensen zeggen van: ja, we gaan niet met hele jaar met elkaar werken.

En toen op een gegeven moment, wist ik echt niet meer waar ik het moest zoeken. Ik had heel veel dingen opgelost, maar ik was helemaal opgebrand. Eind november heb ik dat ook aangegeven bij het raad van toezicht en die hebben gezegd: “nou, ga jij maar eens even rustig aan doen met je kindje en genieten van het leven, want er zijn zoveel mooie dingen waar je van kan genieten”, en ik zag alleen maar beren. Dus dat heb ik gedaan. En toen kwam ik terug en toen kwam twee maanden later de persconferentie van corona en toen zei mijn collega “dit kan best wel eens heftig worden, dit kan wel eens langer gaan duren”. Toen we eindelijk weer perspectief kregen, na 2020 was de zomer eigenlijk vrij open. Er was nog geen vaccin, maar die was wel in aantocht werd aangekondigd. En toen dacht ik nou, we kunnen wel eens plannen gaan maken voor twee [duizend] een-en-twintig. We gingen letterlijk weer om de tekentafel. Fantastische tijd, veel inspiratiesessies met elkaar gedaan, spellen gespeeld, met coaches aan het werk geweest om te kijken: Wat, wat is nu de kern? Wat willen we vertellen? Tot eigenlijk april.

En toen kwam de rechtszaak weer. Er werd weer bezwaar ingediend. Dat was zelfde persoon en dat betekende dat wij eind juni naar de rechtbank moesten om te vertellen of om onze verhaal weer te doen, om dezelfde of nou ja net weer iets andere reden, omdat er weer iets anders was geconstateerd. Maar waren... we hadden wel het gevoel van: “ja, dat is gewoon hetzelfde als elk jaar. Dus dat, dat gaat ons niet in de weg zitten.” En toen we op de dag van de opbouw kwam de uitspraak van de rechter en ik neem op de advocaat belde mij en die zegt “ja, ik heb slecht nieuws voor je, de rechter heeft een uitspraak gedaan, het festival kan niet doorgaan”. Drie uur later zouden de eerste leveranciers arriveren en zouden we handtekeningen zetten over dat wij het terrein over zouden nemen. Ik zeg ja, echt, letterlijk stond ik met m'n bek vol tanden van dit, dit kan niet, dit kan gewoon niet! Ik ben twee jaar echt keihard aan het werk geweest voor, de emotie kwam gewoon weer boven. Ik zeg “ja, sorry, ik bel je zo terug, ik ga nu naar m'n auto, in m'n auto zitten”. Ik mijn raad van toezicht gebeld, want die hebben daar ook een verantwoordelijkheid in, gevraagd of zij per direct

ook aan wilde sluiten. En misschien nog wel bijzonderste was dat ik mijn team moest informeren en moest zeggen: "Jongens, ik heb ik..." want ik was daar niet, ik was niet op kantoor, dus ik belde naar het kantoor en naar één van de mt-leden ik zeg "Ik wil dat je nu alle andere mt-leden bij elkaar roept en je zet 'm op de luidspreker." Dus iedereen werd bij elkaar geroepen. Ik werd teruggebeld en ik zeg "Jongens, hebben een groot probleem, het festival gaat niet door". En ja, letterlijk, we waren met elkaar eigenlijk telefonisch, ik weet niet meer. Ja, dat was gewoon een soort... iedereen was flabbergasted en we hebben elkaar gezegd: "ik zeg "niemand mag hier iets over zeggen totdat ik weer bij je terugkom, want ik ga nu naar onze advocaat en we houden je... Je moet gewoon doorgaan met wat je aan doen was, want niemand mag het op dit moment nog weten", zo letterlijk, "want dat kan gewoon niet, want je weet niet wat de schade gaat zijn". Dus ik ging linea recta in de auto naar onze advocaat. We zaten letterlijk daar in een overleg met alle, met de advocaten en om onze strategie te bepalen van: Ja, hoe gaan we dit doen? Maar ook ... wat vertel je aan de buitenwereld? Ga je nu compleet cancelen? Wat zijn de risico's? Wat kost dat? Want echter, je maakt binnen een half uur, een uur, moet je een compleet risico-inventarisatie maken over het feit dat dat gebeurt, dat dat letterlijk gebeurt. In die week daarvoor... toenmalig was coronabeleid 'Dansen met Jansen' en dat liep de spuigaten uit en de besmettingen stegen enorm. Ja, en toen hebben we het gewoon moeten cancelen, hebben we ook geen alternatief kunnen doen. Hebben we niks meer kunnen doen.

Toen er dus vlak voor het festival van '21 dus een streep door de vergunning heen ging, of eigenlijk door de, was de locatie ineens onzeker en daar heb ik gesprekken over gevoerd. Na mijn vakantie in '21 met de gemeente, onder andere van ja, kun je het garanderen ja, nou, ja, dat kunnen ze natuurlijk niet, want er hoeft maar één bezwaarmaker te zijn. En ja, daar kan weer een streep door. Dus dan moet je op zoek naar een nieuwe locatie, waar je dan weer verder kan werken, aan een nieuw festival. En toen heb ik ook vrij snel in m'n hoofd bedacht van, ja, maar dat ga ik dan niet meer doen. Want dan moet ik nu eigenlijk wil ik dan het stokje nu overdragen waardoor een nieuwe directeur op zoek kan gaan naar z'n eigen festivalterrein naar z'n eigen plek, naar zijn eigen festival waar die met z'n eigen team aan kan gaan bouwen. Maar dat is niet het festival waar ik voor getekend had. Dus dan stop ik en dan moet, moet er een nieuwe directeur gezocht worden en dan ga ik me wel weer wat anders doen.

Ik heb het eerst aan het raad van toezicht laten weten en daarna ben ik naar het MT gegaan en dan ja, ons kantoor is gewoon een huiskamer, is echt een huis. Wat hoort bij een familie en we zaten met elkaar om de tafel. We hadden gewoon eigenlijk de agenda, die had ik gemaakt als voorzitter en ik begon met de mededeling "ja, ik heb niet op de agenda gezet, maar ik heb wel een belangrijke mededeling en die wil ik graag aan jullie voorlezen". Dus ik had een brief, ik heb m'n eigen mail, die ik na het RvT had gestuurd heb ik voorgelezen met tranen in mijn ogen. En toen kreeg ik al vrij snel van mijn teamleden een arm of een knuffel, ondanks dat, ondanks dat het ook wel pittig was voor hun. Want ja, we hebben met elkaar een koers uitgezet en dan ga je toch weg.

Een jaar later kijk ik erop terug dat ik dat ik een heel wijs besluit heb genomen en niet alleen voor mezelf, maar ook voor de organisatie. Ik heb me heel erg leren kennen in het feit dat een rol als directeur-bestuurder best wel pittig kan zijn, heel eenzaam, zeker omdat je niet

altijd met iedereen erover kan praten. Formeel sta ik als enige, stond ik als enige op papier en dat die last op het moment dat ik afscheid nam, die last van me weg viel, dat ik weer gewoon helemaal zelf mezelf kon zijn. Ook verdrietig dat ik eigenlijk nooit heb kunnen doen waarvoor ik, waarvoor ik dacht daar te komen of heb kunnen waarmaken wat mijn doel was. Maar wel heel veel geleerd heb. Een wijs besluit voor de organisatie zit erin dat het heel belangrijk is dat je iemand die de baas is, of de, de directeur is die nou letterlijk 200 procent ergens voor gaat, 200 misschien wel 300 procent en die moet niet 110 procent of 120. En ik had ook nog wel 150 procent, maar ik kon niet meer plussen naar 200. Dan denk ik dat het mooiste is en een wijs besluit ook voor de organisatie, als er een nieuwe directeur, een helemaal een eigen festival kan doen. Want het festival wordt gesmeed en de organisatie wordt gesmeed om de nieuwe locatie van het festival, met het idee van de nieuwe directeur, niet het idee wat ik heb of had. Want dat betekent dat ik iemand opzadel met misschien wel een heel stom idee. Ja, als ik terugkijk op de vergunningen en bezwaren, dat is niet een traject waar ik weer perse in terug wil keren. Maar ik had één ding voor ogen, ik wil nog steeds bijdragen aan een betere wereld en die baan heb ik gevonden. Want ik ga nu in de opdracht van Staatsbosbeheer werken aan een mooiere omgeving.

Rinke: Slagkracht is een podcastreeks van [Cultuur+Ondernemen](#). De reeks is onderdeel van het ontwikkelprogramma Slagkracht waar je als zakelijk verantwoordelijke handvatten krijgt aangereikt om je te professionaliseren binnen de zakelijke kant van de culturele en creatieve sector. Volg Slagkracht in je favoriete podcast app, en blijf op de hoogte van nieuwe afleveringen en kijk voor meer informatie over het programma op [cultuur-ondernemen.nl/slagkracht](#).

Concept, productie, interview en edit zijn van mij Rinke Vreeke. De muziek is van Blue Dot Sessions en de mixage en master zijn gedaan door Bas van Win en Jeroen Jaspers van Nozem Audio. Met dank aan Karen de Meester, Sander Wiltink en Coen Balkestein.